

KLETBA KRVE

MARTINA
HOHENBERGER

KLETBA KRVE

Martina Hohenberger

INFORMACE PRO UŽIVATELE

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, umísťování na servery a sdílení atp. je zakázáno!

VĚNOVÁNÍ

Pro mého syna Thomase

ČÁST PRVNÍ – KAREL

*Zanechte vši naděje, kdo vstupujete.**

Dante Alighieri, Peklo

*Dante Alighieri. Božská komedie. Přeložil Vladimír Mikeš. Praha: Academia, 2009.

KAPITOLA 1 – PODZEMÍ

„Zažiješ dobrodružství, o jakém se ti ani nesnilo,“ slíbil Karel Devor mladšímu bratrovi. Upevnil lano za kmen kaštanu, zapnul si čelovku a přehoupl se přes obrubu starobylé studny.

„Proč tam musíme lézt zrovna o půlnoci?“ zakňoural Honza a sklouzl pohledem po městské zahradě a domech s potemnělými okny.

„Snad by ses nebál.“

Honza přešlapoval na místě a snažil se tvářit statečně.

Karel se usmál. Sám strach nikdy nepocítil a vlézt v noci do studny pro něho byla hračka. Jednoduše ignoroval varovný hlásek v mysli, který mu radil, aby to nedělal. Byl rozhodnutý vypravit se do podzemí s Honzou, anebo bez něho.

Na laně se spustil až ke kruhovému výklenku, který se nacházel dobré dva metry nad vyschlým dnem. Pevně se přidržel lana, pak se odrazil od kluzké zdi, zhoupł se a oběma nohama kopl do míst, kde se rýsovala zabeďněná dvířka. Dal do toho všechnu sílu, dřevo však prvnímu nárazu odolalo. Povolilo teprve na třetí pokus. Karel se přidržel kamenného výstupku a vši silou zatlačil ramenem do dvířek. Ta se s uši rvoucím skřípótem otevřela.

„Polez!“ křikł na Honzu. Zezdola viděl temnou siluetu bratra a kousek oblohy zalité měsíčním svitem. „Zapni si čelovku a dej bacha, klouže to!“

Honza se pomalu blížil. Byl o dva roky mladší a o hlavu menší než Karel. Oba chlapci měli plavé vlasy, které připomínaly

mokrou slámu, chytré oči a jemně tvarovaný nos posetý pihami. Vzájemnou podobu zdůrazňovaly tmavě modré bundy, džíny a horské boty.

Karel k sobě bratra přitáhl a oba se vsoukali do ústí úzké stoly.

V nevětraných prostorách panovalo vlhko. Smrad plísně a zatuchliny se tam líně povaloval a činil vzduch téměř nedýchatelným. Chodba se po pár metrech rozšířila a zahýbala mírně doleva.

Při pohledu na cihlové zdivo si Karel uvědomil, že se dostali do sklepení dominikánského kláštera. Povolil přezku batohu a vytáhl umolousaný sešit v tvrdých deskách – dědečkův zápisník, ve kterém byly náčrtky zapovězené části znojemského podzemí.

„Podle plánu je třeba sestoupit o dvě patra níž.“

Chlapci hledali cestu do hlubších pater a na stěny malovali křídou šipky, aby nezabloudili a mohli se snadno vrátit. Po chvíli objevili kamenné schody.

Honza posvítil na zaprášenou ceduli se zákazem vstupu a varováním nebezpečí života, na kterou nějaký vtipálek nasprejoval lebku se zkříženými hnáty.

Po kruhovém schodišti sestoupili do temnoty, jež by se dala krájet, a ocitli se v království tmy a ticha. Karel doufal, že nenarazí na potkany větší než pěst nebo na krysy hladovější než divoké kočky.

V kuželu světla se vynořila cihlová zeď a Karlovi došlo, že průchod do podzemí někdo zazdil. Uprostřed zátarasu však zela díra a z ní se valil proud zatuchlého vzduchu.

Karel prolezl na druhou stranu a vzápětí vykoukla z otvoru jeho hlava. „Co tu stojíš? Polez za mnou.“

Honza ho mlčky následoval.

Ocitli se v nízké chodbě, která se svažovala dolů. Z ní vedly odbočky a spousta slepých uliček. Brzy se jim podařilo najít schůdky do hlubšího podlaží. Tekla po nich voda a zábradlí tam chybělo. Karel došlápl na první schod, ale noha mu podklouzla. Jen tak tak se zachytil zdi.

Schodiště bylo vymleté vodou a místy připomínalo skluzavku. Chlapci po něm opatrně sešli dolů a zůstali stát před širokým otvorem v podlaze, který zakrývalo několik ztrouchnivělých desek. Za otvorem chodba sice pokračovala, ale přechod ze dřeva působil jako nastražená past.

„Co když nás to neudrží?“

„Sundej si batoh a vytáhni lano. Budeme se jistit.“ Karel šmátral po stěnách, než našel výstupek, za který by uvázal smyčku. „Jdu první.“

Navhlá, shnilá prkna sténala pod jeho tíhou. „Je to v pohodě. Pojď za mnou a přidrž se lana.“

Honza postupoval krůček po krůčku vpřed. Byl téměř u cíle, znenadání však zavravoral a vrazil do Karla tak prudce, až oba ztratili rovnováhu. Karel stačil popadnout bratra za ruku.

Ozvalo se hlasité zapraskání a Honza sebou škubl. Když prkna povolila a s rachotem spadla dolů do tmy, uhodilo to s nimi o okraj otvoru. Jen stěží se udrželi na laně. Karel se pokoušel vyškrábat nahoru, ale lano mu v dlani prokluzovalo. Levou rukou dál pevně držel Honzu, ten však bez ustání křičel a zoufale se zmítal.

Po chvíli bezdechě hrůzy se chlapci zřítili dolů.

Zdalo se, že pád trvá celé věky. S žuchnutím dopadli do čehosi měkkého, co smrdělo jako shnilé odpadky.

Karel se rozhlédl a zjistil, že se ocitli v rozlehlé jeskyni, kam bůhvíjak dlouho nevkočila lidská noha.

„Rozbil jsem si koleno,“ kvílel Honza. Měl roztržené kalhoty a kůži naolenou. Nevypadalo to vážně, ale on nepřestával bědovat.

„Vždyť to nic není,“ utěšoval ho Karel a ukázal mu krvácející dlaň. „Podívej, kouslo mě lano.“

„Jsme ztraceni,“ naříkal Honza.

„Hele, nebul. Máš nudli u nosu.“ Karel podal bratrovi látkový kapesník.

Honza si ho vzal, ale nos si bezděky utřel do rukávu. „Jak se dostaneme zpátky?“

„Tááhle je konec lana. Pokusím se k němu vyšplhat. Potom tě vytáhnou.“

„Nezůstanu přece dole sám, když ty polezeš nahoru.“ Honza se chvěl a po tvářích mu stékaly slzy. „Já to nezvládnou.“

„Ale zvládneš, neboj se.“ Karel mu položil konejšivě ruku na rameno. „Nedopustím, aby se ti něco stalo. Slibuju. Věříš mi?“ Jeho slova zazněla do ticha s vážností slavnostní přísahy. Stíny kolem se zakomíhaly jako němí svědkové.

„Věřím,“ vydechl Honza.

„Hodný kluk.“ Karel poplácal bratra po zádech. „Já se tu ještě trochu porozhlédnu.“

„Myslel jsem, že se vrátíme hned,“ namítl Honza.

„Chci to tady prozkoumat.“ Karel si prostě nemohl pomoci. Od dětství ho fascinovaly legendy o královských pokladech a v jeho očích se zračil fanatický lesk, tak typický pro rodinu z matčiny strany. Honza by jej jistě poznal, kdyby si lépe pamatoval dědečka Bedřicha Hřímala, nejzapálenějšího hledače pokladů na území Čech a Moravy. A taky toho nejchudobnějšího. Ta shovívavější část příbuzenstva ho považovala za podivína a ta méně dobrotivá za blázna. Buď bloumal po archivech nebo lezl do starobylých sklepení a neprobádaných jeskyní. Celá desetiletí se honil za přeludy, vždy jen krůček od nalezení skutečně unikátních skvostů. V rodině byl černou ovčí a moc se o něm nemluvalo, protože ho obestíralo tajemství.

„Co tady chceš zkoumat? Jsme v pitomý podzemní jeskyni.“ Honza na bratra pohlédl tím nejzoufalejším pohledem, jakého byl schopen. „Chci domů.“

Karla napadlo, že brášku trochu navnadí. „Dobrá, půjdeme zpátky, ale jsme jen kousek od cíle. Děda mi vyprávěl, že král

Matyáš Korvín ukryl pod Znojmem nesmírné bohatství, když táhl do války proti kacírům. Šlo o klenoty, vzácné zbraně a bedny zlata. Poklad havraního krále prý navíc obsahoval cosi cennějšího než všechny skvosty světa.“

„Cennějšího než zlato? Snad tomu nevěříš?“

„Věřím, protože mi to děda řekl. Napsal to i do svého zápisníku. Můžeš se sám mrknout, jestli chceš.“ Karel vytáhl z batohu tlustý sešit a ukázal bratrovi stránky hustě popsané úhledným písmem. Některé obsahovaly náčrtky a mapky.

„A proč takové bohatství ještě nikdo nenašel?“ Honza asi tušil, jak moc je jeho velký bratr posedlý hledáním pokladů. Děda Hřímál mu totiž svými báchorkami popletl hlavu. Ovšem děda se z poslední výpravy do podzemí nevrátil. Zmizel a zanechal za sebou zdrcenou manželku, pět dospělých dětí a dvě vnoučata.

„Proč poklad nikdo nenašel? Důvod je zcela prostý. Ke středu podzemí vedou tak úzké a nízké šachty, že se tam dospělý člověk neprotáhne, pouze děti nebo trpaslíci.“

„Trpaslíci, jo?“ prskl Honza a nevesele se ušklíbl.

Karel znovu sáhl do batohu a vyndal kožené pouzdro s loveckým nožem. Měl dlouhou čepel a střenku v parohu. „Koukni, tenhle nůž patřil dědečkovi. Půjčím ti ho, jestli chceš.“

„Tak dobře,“ kapituloval Honza, „ale nechám si ho.“

Karel zaváhal, ale pak bratrovi nůž podal.

Společně se vydali na obhlídku jeskyně, která byla mnohem větší, než se zpočátku zdálo.

„Co je to?“ zeptal se Honza a ukázal na dřevo trčící ze zdi.

„Starověká louč. Zapálím ji. Sundej si batoh, máš tam sirky.“

Honza si sáhl na rameno. „Sakra. Nechal jsem ho nahoře, když jsem z něj vytahoval to lano.“

Karel si povzdechl. „Pojď, omrkneme zbytek jeskyně. Teče sem voda a podle mě musí i nějak odtékat. Snad narazíme na druhý východ nebo se dostaneme k řece.“

Pokračovali v obchůzce a pomalu ztráceli pojem o čase. Honza měl opět na krajíčku.

Znenadání objevili v jednom výklenku nízké dveře. Někdo je zapřel mohutným dvoumetrovým křížem. Na nadpraží byl sotva čitelný nápis v cizím jazyce: *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate!*

„Co to znamená?“ zeptal se Honza.

„To netuším.“

„Třeba je to varování.“

„O tom pochybuju.“

„Ale proč to zatarasili zrovna z týhle strany?“

„Hm. Asi proto, aby dveře nikdo nemohl otevřít zevnitř,“ zamumlal Karel a na chvíli se zamyslel. „Už vím! Zatarasili to, protože to je východ!“

„Východ,“ vydechl Honza. Myšlenkou na návrat pookřál.

„Mrkni se na pravý horní roh, je tam nějaká kresba.“ Karel ukázal prstem na věkem zašlé štítové znamení připomínající erb. „Může to být pták. Havran!“ zajásal.

„Podle mě to spíš vypadá jako malý dráček.“

„Ne, určitě je to havran. Jsme blízko pokladu!“ Karel vytáhl z kapsy pouzdro, ve kterém měl starou Nokii, a pořídil fotku. Záblesk na okamžik osvětlil prostor kolem nich.

Odvalili mohutný kříž na stranu a pokusili se dveře otevřít. Byly však zamčené.

Karel vzal kámen a bušil do nich. Poté na nich vyzkoušel boty. Nakonec do dveří v rozběhu narážel ramenem. Zvuk dutých ran se nesl do všech koutů jeskyně. Po pár minutách to Karel vzdal a mnul si bolavé rameno. Přitom ho něco napadlo. „Použijeme kříž jako beranidlo, pomoz mi.“

S námahou se jim podařilo těžký kus dřeva zvednout.

„Až řeknu tři, rozběhneme se. Ráz, dva... teď!“ Vzápětí zaduněl výstřel z děla. Tak to aspoň znělo v podání ozvěny, která musela být slyšet všude, snad i ve spícím městě nahoře. „Ještě jednou, pak dveře určitě povolí.“

Vrazili do nich celkem jedenáctkrát. Už necítili ruce a kolena jim podklesávala námahou.

Při posledním nárazu se ozvalo zaprašnění. Oba se opřeli do dveří a ze všech sil zabrali, až se konečně s pronikavým zaskřípěním otevřely.

Před nimi se rozprostírala temná štola ražená ve skále.

„Nelíbí se mi to, nechod'me tam,“ sýčkoval Honza.

„Neboj, nic se ti nestane, vždyť jsem ti to slíbil.“

Vtom začala Honzova čelovka poblíkávat. Bylo pozdě litovat, že s sebou nevzali náhradní.

Karel se shýbl a vešel dovnitř.

Honzova zvědavost na okamžik přehlušila jeho bázlivé pocity. Zhluboka se nadechl a vykročil do štol.

Bratři se ocitli ve skutečném labyrintu z úzkých šachet. Zřídka se rozšiřovaly natolik, že vytvářely výklenky nebo malé místnosti. Občas v udusané podlaze narazili na otvory a opatrně jimi slézali do nižších pater.

Došli k zatopenému místu a chvíli tam jen bezradně postávali. Honza zvedl pár kamenů a házel je do vody.

„Co blbneš?“

„Zkouším hloubku.“

„Takhle to nepoznáš. Potřebujeme klacek nebo tam prostě jeden z nás musí vlézt.“ Honza poplašeně o krok couvl, ale Karel bez váhání vstoupil do chladné vody. „Sotva po pás,“ řekl a přitom drkotal zuby. „Pojď, to dáme.“

Honza se neochotně vydal za bratrem.

Několik metrů se brodili, poté chodba mírně zatáčela a stoupala. Vody ubývalo, sahala jim už jen po kolena. Po dvou minutách se dostali do sucha. Oba však byli promočení na kost a třásl se zimou.

Tu překážku Karel zahlédl již z dálky. Štola byla zčásti zasypaná kamennou sutí. Nelíbila se mu představa, jak se plahočí zpátky do jeskyně. Nejraději by se vzteky rozbřečel, nechtěl však vyděsit bratra.

A jako by toho ještě nebylo málo, Honzova čelovka náhle zhasla. Chlapec úlekem ztuhl, zlostně si ji strhl z hlavy a mrštil jí o zem. Rozloučila se slabým zábleskem umírající bludičky.

„Doprčic! Tady máš náhradní svítilnu, ale dej na ni bacha.“ Karel zuřil, záhy se však opanoval. Nebyla to ničí vina, že jim pomalu docházelo světlo. Holýma rukama začal odklízet suť. Hrabal jako posedlý a vybíjel si na tom pitomém štěrku vztek. Zanedlouho vyhloubil úzký tunel, kterým se dalo prolézt.

„Drž se za mnou,“ houkl na bratra a vsoukal se dovnitř. Plazil se v mokřím oblečení přes hromadu ostrých kamenů. Honza se bál zůstat pozadu a držel se co nejtěsněji za Karlem. Jakmile prolezli na druhou stranu, chtěl vědět, kdeže ten slíbený východ je.

„Určitě ho najdeme, ale někde tu přece musí být i poklad.“

„Blbý poklad,“ zamručel Honza a po tváři se mu koulela slza. Hřbetem dlaně si ji utřel a vlekl se za bratrem.

Ponurou chodbu protínalo několik křížovatek. Štoly z ní odbočovaly do různých stran, svisle dolů i nahoru. Ocitli se v pravém a nefalšovaném bludišti.

Znenadání se ozvalo podivné zaskučení připomínající nářek zraněného zvířete.

„Slyšels to? Vpředu něco je.“

„Nic tu není,“ odsekl Karel popuzeně. Nebyl si však jistý, jestli se lži snažil uklidnit bratra, nebo sám sebe.

Chlapci pokračovali v prohlížení výklenků a místnůstek. Honza se lekal každého šramotu: šmejdění myší, praskání dřeva a šelestu tekoucí vody. Každý stín se v jeho očích změnil ve strašidelného netvora a sebemenší zvuk stačil k tomu, aby ho k smrti vyděsil. Netrvalo dlouho a on se rozplakal.

Karel se na rozdíl od bratra nikdy ničeho nebál, vlastně nedokázal vůbec cítit strach.

Když došli k úzkým schodům, které vedly do nižšího patra, oznámil Honza, že už nikam nepoleze. „Kašlu na pitomý poklad. Já chci domů!“ naříkal.

Při pohledu na nešťastného bratra zmohlo Karla zklamání. Jeho naděje na objevení pokladu pohasla. „Tak fajn, budeme hledat cestu nahoru.“

Podzemí města se zdálo být nekonečné. Chlapci bloudili štolami a slepými uličkami. Neúnavně malovali křídou značky na zdi vyrubané v rule. Ani jeden z nich nedokázal říct, jak dlouho tam pobývají.

O to víc je překvapilo, když stanuli před dveřmi pobitými zrezlými železnými pásy. Nejprve na ně jen zmateně zírali.

„Našli jsme to!“

„Východ?“

Karel pokrčil rameny.

Pravý horní roh masivních dveří byl opatřen stejným erbovním znakem, jaký viděli v jeskyni. Doprostřed však někdo přibil asi půlmetrový kříž, což podle Karla nevěstilo nic dobrého. Mohlo to být varování?

Jenže touha po pokladu se v Karlovi znovu probudila. Z batohu vyndal šroubovák a začal páčit zrezivělé panty. Pak se do dveří opřel plnou vahou a párkrát do nich vrazil ramenem. Dřevo, které tam ve vlhku tlelo po několik staletí, bez většího odporu povolilo. Z místnosti se vyvalil nasládlé štiplavý puch.

Nastala chvíle ohromeného ticha. Pohled dovnitř oba chlapce na okamžik paralyzoval. U zdi stálo jedenáct dlouhých dřevěných beden. Působily starobyle, zub času do nich vyhlodal četné díry a praskliny.

„Poklad!“ vypískl Karel vzrušením. „Děda měl pravdu.“ Vrhł se kupředu, přitom si všimł, že je jedna truhla rozbitá a zeje prázdnotou. Pokusil se otevřít jinou. Víko však bylo zatlučené tlustými železnými hřeby.

Honza jen přeshlapoval na místě a povytahoval si kalhoty. „My jsme objevili poklad!“ vyjekł. Stále tomu nemohl uvěřit.

Vtom se ozval slabý šum, který se šířil ve zdech a pomalu sířil v syčivý hukot. Místnost toho byla náhle plná. Honza ztuhl jako solný sloup a s vytřeštěnými očima se křečovitě chytil bratrovy paže. Nepustil se, dokud hluk neutichł.

Karel předstířal, že nic neslyšel, a dál neochvějně páčil zatlučenou bednu. Ve zraněné dlani mu tepala tupá bolest. Pokoušel se na ni nemyslet, ale nijak zvlášť to nepomohlo.

Zasunul šroubovák co nejhlouběji a zabřal vši silou, která mu v prochladyých údech zbyla. Nedokázal však víko vypáčit. Po značném úsilí se mu podařilo vytáhnout několik zrezivělých hřebů, ale spousta dalších vězela ve dřevě příliš hluboko a pevně. Začal proto na straně odštipovat třísky a zanedlouho vyhloubil otvor.

„Posviť dovnitř,“ požádal Honzu.

V kuželu mihotavého světla nejprve nic nerozeznal. Jedna věc mu však záhy došla – v bedně nebyly klenoty, šperky a ani zlato.

Ovšem cosi se tam lesklo. Zadíval se pozorněji a zahlédl vysušenou mumii člověka spoutanou řetězy.

Vykřikl, v podřepu zakolísal a s žuchnutím dopadl na zadek. Echo jeho výkřiku se odráželo ode zdi ke zdi a neslo se dál podzemními prostory.

„Našel jsi zlato?“ šeptl Honza a nevěřicně zíral na bratra. Jeho výraz se mu ani trochu nelíbil. Napráhl ruku, aby mu pomohl na nohy. Přitom upustil svítilnu. Zhasla a někde se zakutálela.

„Jsou to rakve, pojďme raději pryč.“

Vyznělo to skoro jako odpověď, když se ve stěnách opět ozval onen zlověstný šum. Karel se už nesnažil přetvařovat, že to nic není.

Honza vytřeštil oči a ruce se mu roztráslly. „Copak nechceš hledat jiný východ?“

„Nevím, jak dlouho mi vydrží čelovka. Vraťme se raději zpátky do jeskyně, třeba se nám podaří vyšplhat až k lanu nebo budeme křičet tak dlouho, než nás někdo uslyší.“

Hukot tentokrát neustával. Sílil a připomínal roj běsnících včel. Navíc se pod podlahou ozvalo škrábání, duté rány a rachot padajícího kamení, jako by se podzemí bortilo.

Karel tlumeně zaskučel, vyrazil z krypty a uháněl chodbou směrem, kterým přišli. Bratr ho následoval.

Poblíž zavřeštělo nějaké zvíře.

Oba chlapci se přinutíli utíkat rychleji. Bez dechu klopýtali štolami přes kameny a hromady vydroleného zdiva. Duchapřítomně hledali na stěnách křídové značky, které tam

zanechali. Karel běžel první, stále se otáčel a popoháněl Honzu ke spěchu. Už mu nezáleželo na tom, že v místnosti upustil batoh s dědovým zápisníkem.

Náhle za nimi zazněly těžké kroky, které se rozléhaly strašlivou ozvěnou.

Karel posvítíl za sebe a vyjekl. Netušil, zda opravdu zahlédl temnou siluetu postavy, nebo onen hrůzný obraz vytvořila jen jeho fantazie. Když doběhli k bariéře ze suti, vklouzl vmžiku do otvoru. Honza lezl těsně za ním.

Strop nad průlezem se drotil, padaly z něj drobné úlomky. Vtom Honza vypískl tak vyděšeným hlasem, jako by ho něco kouslo. Řval a natahoval ruku k bratrovi. Jenže Karel se v úzkém tunelu nemohl obrátit a ani nic udělat.

Teprve až se mu podařilo na druhé straně vyklouznout ven, otočil se a hleděl ve skomírajícím světle čelovky do ponuré prázdnoty.

Bratříček byl pryč. Někde v dálce zaslechl jeho poslední výkřik. Vrhł se zpět za ním. Sám ječel jako nepřítel.

Znenadání zahlédl na konci průlezu mrtvolně bílou hlavu s nažloutlýma očima bez zorniček a s vyceněnými zuby. Při tom pohledu by se mu jistě zastavilo srdce a krev by mu stydla v žilách, kdyby dokázal cítit strach. Divoce zamrkal, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Ta zrůda lezla za ním. Pokusil se vrátit zpět. Seshora se uvolnily další a mnohem větší kusy zvětralé ruly a strop se jen pár centimetrů od jeho hlavy s zuchnutím zbortil.

Do štolý se vyvalil oblak prachu a Karla polkla tma.

Několik minut ležel jako omráčený a vykašlával si plíce z těla. Volal bratra a slepě šátral kolem sebe.

Bratříček byl pryč!

Karlovu mysl zastřel pocit neskutečnosti a jeho mozek odmítal pochopit, co se právě stalo. Znovu a znovu křičel bratrovo jméno a po tváři mu stékaly slzy. Zoufale třásl rozbitou čelovkou. Vyдалa poslední chabý záblesk, poté nadobro zhasla.

Holýma rukama se snažil odstranit suť. Nedbal bolesti ve zraněné dlani, v ulámaných nehtech a v prstech rozedřených do krve. Náhle pod rukou cítil cosi hebkého. Našel bratrův kapesník.

Karla přemohlo vyčerpání. Rozplakal se. Jeho nářek zněl v podzemních prostorách dutě, nemilosrdná ozvěna jej proměnila ve zlomyslný šelest připomínající smích. Tohle místo se mu vysmívalo, přímo se řehnulo jeho naivitě, neštěstí a strašlivé ztrátě.

Vzdal to.

Uvázl desítky metrů pod zemí, v království tmy, ticha a nicoty. V pekle. Nikdy se odtud nedostane. Příkrčil se u zdi, přitáhl si kolena a položil na ně hlavu.

Přál si umřít.

Zprvu Karel ten tlak nezaznamenal. Až po chvíli zjistil, že něco tlačí do břicha. Prohledal si kapsy a nahmatl... pouzdro se starou Nokií. Stiskl tlačítko a displej rázem prozářil nejčernější temnotu kolem.

Karel vstal a rozběhl se.

Pořádně si neuvědomoval, jak se hnán pudem sebezáchovy přebrodil zatopeným tunelem, jak dorazil zpět do jeskyně a ani jak se vyškrábal s krvácející rukou po skále nahoru k lanu. Nebyl si téměř vědom ani toho, že vyklopýtal po schodišti do sklepení kláštera a vylezl ze studně, než se v městské zahradě pouhý metr od kamenné obruby zhroutil.

KAPITOLA 2 – ZTRÁTA PAMĚTI

O dva roky později

Hřejivé babí léto bylo právě v rozpuku, teplota se zarputile držela na dvaceti stupních a v korunách stromů se barevnými listy ohlašoval podzim. Vzduch voněl stojatou vodou a tlejícím listím.

V podvečer se na vyhlídce u řeky Dyje sešlo pár desítek studentů soukromé internátní školy, aby si užili první víkendovou vycházku. Oheň líně praskal a vysílal do nebe roje jisker. Ve vyhlídkovém altánu vyřvával ohromný přehrávač. Rámusem drnčel a pochodoval na místě.

Všude kolem se mísily hovory v nejrůznějších jazycích; zněla tam němčina, angličtina, čeština, ruština a slovenština. Studenti klábosili o zážitcích z prázdnin, přetřásaly se názory na hudbu, nové filmy a počítačové hry.

Karel popíjel pivo a poslouchal vyprávění tlouštíka Matěje, který byl užvaněný jako dámský kadeřník. Bodrý chlapec říčel smíchy a čůrky potu si ze spánků stíral rukávem flanelové košile. Karel znal Matěje od základní školy a dalo by se říct, že byli nejlepší kamarádi.

Matěj právě líčil prázdninovou cestu na Korsiku, když se k nim přidružila Matylda. Měla ohnivě rudé vlasy a lehce nalíčený obličej. Pocházela ze Skotska a byla to příjemná dívka, která si nikdy na nic nehrála.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ řekla Karlovi anglicky a usmála se. Z kapsy vytáhla stříbrnou krabičku převázanou stužkou a podala mu ji.

„Díky,“ vyhrkl Karel a s rozpaky dárek přijal. O jeho šestnáctých narozeninách věděli jen nejbližší přátelé.

Karel se nabídl, že jí zajde pro něco k pití.

„Pojďme se raději projít,“ šeptla Matylda.

Nejprve ho napadlo, že si dělá legraci, ale když ho pak vzala za ruku, byl vděčný, že v panujícím šeru nemůže vidět, jak se červená.

Cestou minuli hlouček chichotajících se dívek, které obklopovaly chlapce ze čtvrtáku. Cosi jim vykládal a náramně si užíval, že je středem pozornosti. Karel sice neznal jeho jméno, věděl však, že má před sebou premianta. Jeho fotografie totiž visela v jedné z vitrín ve školní síni slávy.

Prošli po pěšince, kterou zřejmě vyšlapala divoká zvěř, a zamířili k nejbližším balvanům, kde se usadili. Krajina nad říčním kaňonem se pomalu hroužila do tmy. Na nebi se zatřpytily první hvězdy.

Povídali si a hleděli na tesknou hladinu Dyje postříbřenou mihotavým svitem hvězd a měsíce.

V Matyldině společnosti se Karel cítil dobře. Když se začala chvět chladem, nabídl jí mikinu. Pak jí položil ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Nic nenamítala.

Vtom poblíž zapraskala větvička a Karla přepadl pocit, že je někdo pozoruje. Otočil se a pátral očima ve tmě za sebou. Nikoho však neviděl.

Matyldiny vlasy voněly po růžích a pivoňkách. Dotkl se její tváře bříšky prstů. Políbil ji na spánek a ústy se téměř dotkl...

Měl to být jejich první, nesmělý polibek.

Přítomnost té drobné postavy Karel zaznamenal nejprve koutkem oka. Vykukovala zpoza stromu ve vzdálenosti několika desítek kroků a upřeně je pozorovala. Zpočátku jí nevěnoval zvláštní pozornost, jenže ona se znenadání přiblížila.

Karel se prudce napřímil.

Z temného stínu vyšel chlapec a stoupl si na místo, kam dopadalo měsíční světlo. Oči mu podivně plály a rudá barva zorniček připomínala kapky krve. Měl špinavý, dlouho nemytý obličej, mastnotou spletené vlasy a tak sněhobílou pleť, že se Karel polekal. Na sobě měl obnošené oblečení a z nohavic mu čouhala kolena.

Karel nemohl uvěřit tomu, co vidí.

„Běž za ostatními. Musím něco vyřídit,“ požádal Matyldu. Už se chystala cosi namítnout, ale když si všimla jeho vážného výrazu, tak přikývla a vydala se po pěšině směrem k ohni.

V tu chvíli se událo několik věcí najednou. Chlapec jako mávnutím kouzelného proutku zmizel. Matylda vykřikla. Karlovi někdo podkopl nohy tak surově, že spadl na záda a vyrazil si dech. Tlumeně zaúpěl. Když se pokusil vyskočit na nohy, dostal silný úder do hlavy a ztratil vědomí.

Jakmile přišel k sobě, nejprve otevřel jedno oko, potom druhé. Byla tma jako v pytli, a proto nerozpoznal nic kromě nejasných obrysů krajiny.

Uvědomil si, že leží na silnici. Na tvrdém asfaltu s hlavou u středové čáry. V dálce zahlédl světla. Chtěl se zvednout, jenže svaly mu vypověděly službu.

Světla se blížila.

Zaslechl zaskřípění brzd a poté nevrle zaklení řidiče, který vystoupil z auta a váhavě se k němu vydal.

„Chlapče,“ oslovil ho, když k němu došel, „jsi v pořádku?“

Hloupá otázka, pomyslel si zraněný. Pohnul prsty a tiše zasténal.

Muž nejistě rozhodil ruce. Zdráhal se kluka dotknout a nehodlal s ním ani zatřást, aby se dozvěděl, jak na tom je. „Vydrž, zavolám záchranku,“ řekl a odkráčel k autu. Bylo slyšet, jak telefonuje. Zajíkal se a hluboký hlas mu vzrušením přeskakoval.

S povzdechem ukončil hovor a obrátil se ke zraněnému, kterého by byl raději nikdy nepotkal. Silnice před ním však zela prázdnotou. Rozběhl se k místu s tmavou skvrnou na asfaltu a zíral na ni jako zkoprnělý, když zjistil, že je to louže krve.

„Chlapče! Kde jsi?“ zakřičel muž do hloubi lesa táhnoucího se po obou stranách cesty. „Záchranka už je na cestě,“ dodal. Ohlédl se ke svému vozu, jedinému osvětlenému bodu v těchto bohem

opuštěných končinách, a bez dalšího rozmyšlení vsoukal své sudovité tělo dovnitř. Ozvalo se túrování motoru, pak zaúpění týrané převodovky. Auto se svištícími pneumatikami urychleně odjelo.

Zraněný se zanedlouho probral. Uvědomil si, že leží na měkké hlíně v jakési prohlubni. Byl dlouho v bezvědomí a neviděl blikající majáček záchranky, která projela po silnici pouhý kilometr odtud.

Zpoza mraku vykoukl srpek měsíce a zalil větve vzrostlých stromů chladným, lhostejným světlem. Kluk se posadil a rozhlédl. Zamrazilo ho podél páteře, když si uvědomil, že sedí v mělkém hrobě.

Netušil, jak se tam dostal.

Sáhl si na krk a pohlédl na prsty. V chladném světle měsíce se černaly. Zjistil, že krvácí. Krev mu v pramíncích stékala po rameni a zádech. Záhy ho opět přemohla nevolnost a on omdlel.

Když znovu procitl, bolelo ho celé tělo. Zkusil se postavit, ale šlo to ztěžka. Jeho svaly byly ztuhlé, jako by tam strávil noc. Kupodivu mu nebyla zima. Naopak ho rozpalovala horečka.

Vyškrábal se ven.

Právě se rozednívalo, okolní krajina se nořila do přívětivého namodralého světla a v korunách stromů švitořili ptáci. Byla to ta

nejmírumilovnější scéna, až na jednu maličkost. Někdo ho zranil, omráčil a pokusil se ho v lese pohřbít.

Nedokázal si vybavit, kde je a odkud sem přišel. Neznal ani své vlastní jméno. V paměti mu zela pořádná díra. Úporně se snažil na něco rozpomenout. Nenapadla ho však jediná věc. Způsobily to nějaké drogy? Co jiného by to mohlo být?

Lebka mu třesla a byla podivně dutá. Prohmatal si čelo, hrdlo a nakonec celou hlavu. Poranění na krku mu již nekrvácelo a ve vlasech našel koláč zaschlé krve, jak ho kdosi praštil.

Prohlédl si kapsy a objevil žmolky žlutých lístečků vypráním zcela nečitelné, stříbrnou krabičku vyhlížející jako dárek a také klíč. Netušil však, ke kterému zámku patří.

„Haló, je tu někdo?“ zakřičel.

Nikdo se neozval.

Rozhlížel se po nějaké známce přítomnosti lidí. Hledal stavení, stezku, pokácené stromy nebo hromady sklizeného roští. Cokoli. Jenže les okolo byl divoký a liduprázdný.

Pomalů se prodíral hustým podrostem ostružinových a šípkových keřů. Ostny se mu zarývaly skrz džíny do kůže a brzy měl lýtka poškrábaná do krve.

Nevěděl, jak dlouho bloudil, než došel k mýtině na skále, kde se válely prázdné plechovky od piva. Uprostřed se černalo vyhaslé ohniště. Odtud spatřil řeku, která se klikatila kaňonem s ležérní elegancí obrovitého hada. Všechno mu připadalo povědomé a měl dojem, že tam už někdy byl.

Mezitím se rozednilo a vyšlo slunce. Paprsky se mu zabodávaly do očí jako drobné neviditelné šípky. Nechal se vést intuicí a zamířil dál po pěšině vedoucí mezi stromy. Začínalo ho děsit, že dosud nepotkal živou duši. Netrvalo dlouho a on se konečně dostal na volné prostranství. Vyšel na louku, kde mu nekosená tráva sahala po stehna. Před sebou zahlédl kamennou zeď vysokou aspoň tři metry. Na ní ležela dvojité šroubovice ostnatého drátu. Zpoza zdi vykukovaly střechy starobylých budov.

Brzy se doplahočil k ozdobně kované bráně. Hned vedle se nacházela menší branka, vchod pro pěší. Seshora ho sledovaly dvě kamery a na sloupku byl zvonek s displejem.

Zhluboka se nadechl, aby si dodal odvahy, a zazvonil.

Na displeji se objevil kulatý obličej s knírem připomínajícím kartáček na zuby. Muž cosi pronesl znuděným, elektronicky odcizeným hlasem.

„Ehm... to jsem já... mohl byste mi otevřít?“ zahuhlal chlapec a doufal, že se muž nebude ptát na jeho jméno. Ozvalo se táhlé zadrnění bzučáku.

Otevřel branku a vydal se po příjezdové cestě vysypané šterkem. Přilehlý park byl hezky upravený a fasáda budov se ve světle žlutě leskla. Vše působilo renovovaným a opečovávaným dojmem. Ba i okna zářila svěží čistotou.

Rád by se někoho zeptal, zda si může zavolat. Ovšem s kým chtěl telefonovat, to zatím nevěděl. Všechno se mu totiž vykouřilo z hlavy. Nepamatoval si žádná čísla a ani jména

příbuzných. Neznal ani své jméno. Nesmírně se mu však ulevilo, že už není sám v pustině. Sám uprostřed ničeho.

Se zrakem zabodnutým do země se snažil nenápadně proklouznout kolem hloučku štěbetajících dívek a chlapců, kteří postávali u lavičky v parku. Nehodlal je oslovit, neboť nedokázal odhadnout jejich reakci. A výsměch byl to poslední, co by nyní potřeboval. Odvážil se k nim vyslat jediný postranní pohled.

Karlův zrak přitáhla blondýnka, která mezi obyčejné dívky nezapadala. Mírně řečeno. Působila spíše jako bytost z jiného světa. Krasavice s bledou pletí a rudými rty měla útlou postavu a blondaté kadeře jí splývaly ve vlnách na ramena. Vypadala na sedmnáct a Karlovi bylo hned jasné, že pro ni představuje méně než pouhý vzduch a že ho bude přehlížet jak lány.

O to víc ho překvapilo, když postřehl, že na něm utkvěly její smaragdové oči.

V té chvíli zapomněl na bolest. Zapomněl na všechno, co vlastně zapomněl.

Pokoušel se nepropadnout panice. Cítil se trapně, protože byl zvalený a špinavý. Instinktivně se přikrčil. Jistě nadešel okamžik, kdy zazní jízlivá poznámka ve smyslu, kde se tu vzal, co tady chce a ať hned vypadne.

Nic takového však neuslyšel.

Sklonil hlavu a vrazil ruce do kapes. Dívka na něho dál zírala jako na zjevení a její oči ho doprovázely až ke vchodu budovy. Doufal, že tam najde někoho dospělého, s kým by si mohl promluvit. Už se takřka rukou dotýkal mohutných dveří

a přemýšlel, zda má zaklepat či zabušit. Vtom si všiml, že se k němu rázným krokem žene nějaký kluk a tváří se naštvane.

Strnul v očekávání katastrofy. Zatím netušil, jak velké měl štěstí, že potkal právě jeho.

„Kdes trčel, Karle?“ spustil bez okolků tlouštíků naditý do školní uniformy a rádobý ladným pohybem si odhrnul z čela přerostlou ofinu.

Aha, takže jsem Karel, pomyslel si Karel.

„Co je to s tebou?“

„Nic mi není.“ Karel se zastyděl, jelikož první věta, kterou pronesl, byla lež.

„Vždyť vypadáš jak ohřátá zdechlina.“

„Dík, přesně tohle jsem potřeboval slyšet.“

„Už jsem chtěl uvědomit ochranu, žes zmizel. Měl bys strašný průser.“ Tlouštíků přejel pohledem po Karlově oblečení. „Seš umazaný od krve a na krku máš rány, jako by tě něco kouslo. Nebo jsou to škrábance? Zmlátil tě někdo?“

„Já si vůbec nic nepamatuju. Od včerejška mám děsnou kocovinu.“

„Od včerejška? Vždyť seš pryč dva dny! Nebyls tu celou pitomou neděli.“

„T-to... není možný.“ Karel úplně všechno zazdil. Ten pocit prázdnoty v duši ho děsil.

„Pařili jsme v sobotu večer na vyhlídce. Slavili jsme tvý narožky. Mrňous zcepeněl a Petr ho musel při zpáteční cestě nést na zádech.“ Tlouštíků se chrochtavě zasmál. „Ty ses někam

zdejchnul... s Matyldou. Tys byl doted' v lese?" Pohlédł na Karla téměř obdivně.

„Asi jo.“

„A proč jsi tak očumoval Báru, vždyť je to největší kráva na škole.“ Kluk mávl rukou ke skupince u parku.

„Nevím, asi jsem mimo.“

„Ježkovy zraky.“ V tlouštíkově tváři se blýsklo pochopení. „Ty máš zas tu svou amnézii, vid'?"

„Zas?"

„Jo, zas. To je fakt síla," hlesl zamýšleně. „Měl by sis zajít na pokoj pro učebnice a taky se převléct. Ale pospěš si, ať nepřiđeš pozdě.“

„Hm?" Karel nechápavě zvedl obočí. Měl tady snad vlastní pokoj?

„Však víš, máme vyučování...,“ napověděl mu tlouštík přehnaně trpělivým tónem, jako by mluvil s mentálně zaostalým.

„Aha.“ Karel zíral na kluka, který ho zjevně znal. Hřála ho myšlenka, že někam patří. Že patří sem, do téhle krásné zahrady a honosných školních budov. Nesmírně se mu ulevilo. Mohl z mysli vypudit všechny katastrofické scénáře, kam by se poděl, jak by asi našel svou rodinu, přátele a především sám sebe.

„Hele, pojď, pomůžu ti. Občas nechápu, jak beze mě vůbec dokážeš přežít," řekl tlouštík, když si všiml Karlova pořouchlého výrazu.

Tenhle kluk s neforemným tělem byl jeho spásou. Jen si stále nedokázal vybavit jeho jméno. A nepotkat ho, neznal by ani to svoje. *Karel, hm.*

Vstupní portál s dubovými vraty měřil na výšku nejméně čtyři metry. Karel zalapal užasle po dechu, jakmile vešel do velkolepé haly. Křížovou klenbu nesly mohutné sloupy a barevnou vitráží pronikala dovnitř záplava ranního světla. Za jedním sloupem zahlédl část jakési místnosti, jejíž dveře zely dokořán. Byla plná počítačů, monitorů a ozbrojených strážců.

Tloušťák se do Karla zaklesl, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, a neustále cosi brebentil. Karel jeho blízkost vnímal se zvláštní dávkou nervozity.

Vystoupali po dvouramenném schodišti do prvního patra, prošli chodbou a zastavili se před bíle natřenými dveřmi. Karla napadlo, jestli k nim náhodou nepatří ten klíč, co má v kapse. Chtěl ho strčit do zámku, ale kluk ho předběhl. „Jsem tvůj spolubydlící, však si na to zase vzpomeneš.“

Ozvalo se tiché cvaknutí a dveře se neslyšně otevřely. Jejich pokoj nepřipomínal obyčejnou studentskou kolej, nýbrž vkusně zařízené hotelové apartmá s nádechem nenápadného luxusu. Karel hleděl na pěkný nábytek ze světlého dřeva, měkký koberec, pečlivě ustlané postele, koženou sedačku a dva psací stoly. Pořádek v místnosti, kde bydleli dva chlapci, byl přinejmenším zarážející. Cosi Karlovi napovídalo, že si neuklízí sami.

Vzdálenější zeď se honosila plakátem *Teenage Mutant*. Plakát vlevo hlásal *School sucks!* To si Karel automaticky přeložil: Škola

je naprd! Poznal, která postel je jeho. Nalevo mu to připadalo náramně blízké a známé. Nyní si byl jistý, že tady skutečně bydlí. Stále si však nemohl vzpomenout, jak se jmenuje jeho spolubydlící.

„Měl by ses osprchovat a převléct,“ řekl tlouštík. „Co se ti vůbec stalo? A proč jsi celý od krve?“

Karel uvažoval o tom, zda mu má vyličit, že ho někdo zranil a pokusil se ho pohrbit v lese. Jenže tlouštík by mu pak kladl příliš mnoho otázek. „Nevím, já... mám hrozný okno,“ zalhal nakonec.

„Propánakrále.“ Kluk pozvedl oči ke stropu.

Karel vytáhl z kapsy stříbrnou krabičku a položil ji na psací stůl.

„Dárek od Matyldy?“

„Kdo je Matylda?“

„Ty si fakt nic nepamatuješ?“

„Ani ň.“

„Hm.“ Tlouštík pokradmu pohlédl na Karla, nejspíš se chtěl ujistit, že si nedělá legraci. „Nevím, jestli s Matyldou chodíš, ale vždycky se ti moc líbila.“

Karel rozvázal stužku a dárek si vybalil. Byla to luxusní propiska s broušeným povrchem.

„Poslyš, za deset minut nám začíná výuka, takže padej do koupelny. Já ti zatím nachystám sešity do báglu.“

„Díky moc... ehm...“ Karel na něho tázavě jukl a samými rozpaky si rukou zajel do vlasů. Bylo mu trapně, že nezná tloušťkovo jméno.

„...Matěji,“ napověděl mu.

„Matěji, jasně. Promiň.“

„Heleď, počkám na tebe, ale mrskni sebou. Na Felsovu hodinu nechceš přijít pozdě, věř mi.“

Karel si v duchu zoufal, netušil totiž, které ze dvou úzkých dveří vedou do té zatracené koupelny. Vybral si ty napravo. Pohled dovnitř mu téměř vyrazil dech. Tohle vskutku nečekal. Nebyla to jen nějaká ušmudlaná společná sprcha, nýbrž pěkná místnost s červenozlatými kachlemi, velkou vanou a sprchovým koutem.

Svlékl si špinavé oblečení a nechal je ležet na zemi.

On, chlapec se ztrátou paměti, si ani nepamatoval, jak vlastně vypadá. Stoupl si před velké zrcadlo a bez hnutí na sebe zíral. Měl docela hezký, ale únavou strhaný, bledý obličej, vystouplé lícní kosti a jemně tvarovaný nos posetý pihami. Pod chrpově modrýma očima se rýsovaly temné kruhy. Do tváře mu padaly plavé rozcuchané vlasy se zapleteným listím a kousky větviček. Kůži měl posetou četnými škrábanci, modřinami a zaschlou krví.

Sklopil zrak, protože ho v silném světle bodových lamp začal pálit. K tomu se přidala tupá bolest v čelisti.

Zalezl do sprchy a pustil vodu naplno. Vyjekl, jakmile se ledový proud dotkl jeho ramen. Z vlasů mu crčela voda zbarvená do ruda. Během několika vteřin se opláchl a ani nepočkal, až

poteče teplá. Osušil se a prohledal skříňku nad umyvadlem. Potřeboval náplast, aby si mohl ránu na krku přelepit.

Z koupelny vyšel v boxerkách.

„Hustý prádlo,“ uchechtl se Matěj. Zjevně nedokázal od Karla odtrhnout pohled. Pak se vzpamatoval, chvatně přešel k oknu a předstíral, že ho venku cosi zaujalo.

Karel se rozhlédl po pokoji a přemýšlel, kde má asi uložené čisté oblečení. Otevřel posuvné dveře skříně, která byla nejbližší plakátu *School sucks!* Hodil na sebe tílko a modrou košili, šedé sako se školním emblémem a čisté kalhoty, prostě ty nejnudnější věci v šatníku.

Matěj mu podal batoh napěchovaný k prasknutí. „První kurz máme dneska společný, dovedu tě k učebně.“

„Jaký kurz?“

„Světovou literaturu. Nad stolem máš vyvěšený rozvrh.“

Karel si letmo prohlédl arch papíru na korkové nástěnce. „A dneska je...“

„... pondělí,“ dopověděl Matěj.

„Co jsou to za divný předměty?“ podivil se Karel. „Světová literatura, ekonomická geografie a informační technologie, všechno v angličtině.“

„Vybral sis je sám na začátku školního roku, kamaráde.“

„Děláš si srandu?“

Matěj zavrtěl hlavou a poklepal si na pomyslné náramkové hodinky na zápěstí.

„A ve středu – evropské dějiny, mezinárodní kapitálové trhy a finanční podnikání, vše pro změnu v němčině. Navíc mám francouzštinu. Copak mluvím tolika jazyky?“

„Už jen pro tvý dobro doufám, žes všechno nezapomněl. Byla by pěkná fuška, kdyby ses to musel učit znovu od píky.“ Matěj se zahihňal.

„Hm. A v češtině se tu nevyučuje?“

„Ale jo. V pátek odpoledne máš kulinářskou akademii. Učí ji ten slavný kuchař Pol... Pol... Poltergeist!“

„No bezva,“ usklíbl se Karel. Několikrát rozvrh přeložil a strčil si jej do kapsy.

„Pojď už. Máme dvě minuty zpoždění,“ prohlásil Matěj zděšeně při pohledu na mobil. „Fels si zas vymyslí nějaký krutý trest.“ Matěj o školních trestech patrně věděl své.

„Snad to nebude tak zlý,“ poznamenal Karel, ale jeho slova zněla spíše jako zbožné přání.

Matěj ho popadl za loket a táhl ho ze dveří pokoje. Chvátili bludištěm chodeb s klenutými stropy a reliéfy na zdech. Odevšad na ně shlížely kamery v hladkém stříbrném designu.

Dnešek začal pro Karla tím, že se vyhrabal z čerstvého hrobu. Zraněný, opuštěný a ztracený uprostřed ničeho. Neměl ponětí, kdo vůbec je. List osudu se však znenadání obrátil v jeho prospěch. Nyní ho čekaly obyčejné starosti. Naprosto všední den.

To ho potěšilo. Ba co víc, byl za to nesmírně vděčný.

KAPITOLA 3 – PASTÁK

Na malém displeji u vchodu do učebny vyfukal Matěj šestimístný kód. Ozvalo se cvaknutí elektronického zámku a dveře se neslyšně posunuly ke straně. Odhalily útulnou místnost zalitou namodralým světlem promítačky. Seděl tam asi tucet studentů a všichni do jednoho vypadali znuděně.

Učitel Fels, mohutný a plešatý padesátník, stál za katedrou a cosi přednášel. Za jeho zády zářila promítací plocha s nápisem: Philip Roth – *The Human Stain*. Lidská skvrna, přeložil si Karel.

Když učitel opozdilce zmerčil, v půli věty výklad utnul.

„*Good morning*,“ vyhrkl Matěj schlíple. „*I'm sorry for being late*.“

Karel se příkrčil.

„To jsou k nám hosti. Sedm minut zpoždění. Napomenutí pro oba, což znamená písemný trest.“ Fels mluvil anglicky a z jeho hlasu čísel sarkasmus.

Matěj se na svou tloušťku docela ladně protáhl mezi lavicemi a ztěžka dosedl na židli. Kývl na Karla bezradně postávajícího uprostřed třídy a poklepal na volné místo vedle sebe.

„Panu Devorovi zřejmě došla řeč. Do příští hodiny napíšete pětistránkovou esej o Rothově zobrazení klíčových konfliktů amerického způsobu života.“ Fels vypadal, jako by mu trestání studentů přinášelo zvrácený pocit zadostiučinění. „Připomínám, že pokud obdržíte další napomenutí, bude mi ctí vyplatit vám trest tělesný.“

„To si dělá srandu, ne?“ pošeptal Karel Matějovi, jakmile se učitel otočil a pokračoval v prezentaci.

Matěj zavrtěl hlavou a očima zabloudil na zeď za sebou, kde v kovovém rámu hrdě visel školní řád. „Zvláštní výnos, bod dvacet pět: ‚Souhlas s tělesnými tresty je podmínkou přijetí do soukromé vzdělávací instituce‘.“

„Snad tu nezavedli útrpný právo?“

Matěj se naklonil blíž a tiše pravil: „V minulém roce jsem kopal odvodňovací příkop kolem celého hřiště. A to jsem jen dvakrát zapomněl úkol. Nikdy v životě jsem se tak nenadřel.“

„Naši rodiče byli asi dost zoufalí, že nás sem poslali.“

„Anebo zlomyslní.“

Karel přemýšlel o tom, jaký trest by hrozil za tři napomenutí. Zavěšení za kotník, španělská bota, palečnice nebo natahování na skřípec? Nejspíš tady měli i stylově zařízenou školní mučírnu.

Výkladu v angličtině Karel našťěstí rozuměl skvěle. Hrálo ho u srdce, že mu z paměti nevypadlo úplně všechno. Nemusel řešit slovíčka a gramatiku, jednoduše přepnul do módu *angličtina* a sledoval výuku.

Dvouhodinovka světové literatury se nemilosrdně vlekla. Zvlášť když Fels přešel k předcítání dlouhých pasáží z románu *Indignation* – Rozhořčení. Zatažené žaluzie, šero a v neposlední řadě monotónní hlas učitele umocňovaly letargii a spavou náladu ve třídě.

Nakonec jim Fels přehrával nezáživný dokumentární film o spisovatelově životě a díle. Karel sotva dokázal udržet pozornost.

Další kurz, ekonomickou geografii, Karel téměř prospal. Mhouřil oči, protože ho z nějakého důvodu nesnesitelně pálily. Několikrát se štípl do stehna, aby zůstal vzhůru. Jaký trest by asi dostal, kdyby mu hlava spadla s žuchnutím na lavici?

Bylo přesně dvanáct hodin a deset minut, když se konečně rozezvučel zvonek ohlašující polední přestávku. Matěj trval na tom, že spolu půjdou na oběd.

Karel od soboty nic nejedl a měl hlad jako vlk, jenže když s Matějem sešel do přízemí, kde se nacházela studentská jídelna, a když ucítil pach spálené cibule, hovězí pečeně a slepičího vývaru s nudlemi, udělalo se mu zle od žaludku. Ten puch se mu zdál natolik odporný, že se zastavil na prahu jídelny a nedokázal vejít dovnitř.

„Víš, Matěji, já... jsem si to rozmyslel, nepůjdu s tebou. Nemí mi dobře.“

„Dej si aspoň polívku. Něco teplého ti jenom prospěje. Navíc tu vaří skvěle. Tak už pojď a nezdržuj.“ Matěj ho pevně popadl za loket a nedal mu šanci na únik.

To důvěrné gesto vyvedlo Karla na okamžik z míry a Matěj ho snadno postrčil do rozlehlého kamenného sálu s gotickou klenbou.

Skoro všechny stoly byly obsazené. Věk studentů se dal odhadnout docela snadno, cosi mezi čtrnácti a osmnácti. Karel zaslechl halasnou směsici nejrůznějších jazyků.

S Matějem se postavili do fronty před výdejní pult s polévkou.

„Máme tu na dvacet národností. Táhle vzadu jsou Maďaři, Rakušáci a Němci. Ten kolohnát před tebou se jmenuje Bruno,“ povídal Matěj.

„A co ta partička pokérováných kluků?“

„Ti patří k ruský sekci. Být tebou, dal bych si bacha a necivěl na ně tak. Dají se lehce vyprovokovat.“

„K čemu?“

„Ke rvačkám. Jsou bohatí a hrdí a ze všeho nejradši se rvou,“ odpověděl Matěj. „U okna sedí anglická sekce. Patří k nim dva Američani, co s námi chodí na IT.“

„A ta hezká holka s culíkem? Připadá mi povědomá.“ Karel přemýšlel, odkud ji zná.

„To je přece Matylda, ty troubo. Nepotěší ji, žes ji totálně zasklil.“

Karel se na rusovlasou Matyldu zadíval. Byla výjimečně zajímavá a krásná. Když zachytila jeho pohled, poťouchle se zaculil jejím směrem.

„Panenko skákává, nečum na ni tak,“ napomenul ho Matěj. Potřásal hlavou a strkal Karla kupředu.

Oba si vzali tác, příbor a misku s vývarem. Pak postoupili k pultu s hlavním jídlem.

Karel si vybral z nabídky krvavý steak a hranolky s tatarkou. Rozhodl se ignorovat skutečnost, že jeho žaludek začíná metat kotrmelce.

Následoval Matěje ke stolu, kde seděli tři chlapci. O něčem se tlumeně bavili. Kývli na pozdrav, jako by se znali odjakživa. Karel položil táč s obědem vedle vysokého sportovce. Ten si Karla chvíli přeměřoval.

„Čau, kdes trčel? Od soboty jsem tě neviděl.“

Karel cukl rameny a zavrtěl hlavou, což mělo znamenat: *Nevím o čem mluvíš.*

„A co ten tvůj sněhobílej ksicht? Vypadáš jak ředitel vápenky.“

„Nech ho bejt. Není mu dobře,“ pospíšil si Matěj.

Karel mlčky bloudil očima po partičce kolem stolu a naklonil se blíž k Matějovi. „Co jsou všichni zač?“

„Ten sporták nalevo je Petr Kovář, ten vyzáblý blondák je Thomas Krejčí, vedle něj sedí Michal Klíma.“

Karel kývl směrem k oknu. „K jaký sekci patří ten stůl vzadu?“

„Tam sedí mazáci ze čtvrtáku. Toho nabušenýho svalovce jistě znáš. Je to Vašek Mlynář, premiant školy.“

„Hm,“ zamumlal Karel a pokradmu si premianta prohlížel. Chlapec měl dokonale upravenou čupřinu a oči plyšového medvídky. Vypadal jako ukázkový šprt, jenže spíše ten oslnivý typ, směsice sportovce a intelektuála. V žádném případě to nebyl skrček s brýlemi.

Karel ochutnal trochu polévky. Při vši snaze a vlčímu hladu, který pociťoval, dokázal polknout pouhá tři sousta.

Naslouchal rozhovorům a občas se uchechtl na správných místech. Všiml si drobného neduživého chlapce, který se blížil k jejich stolu. Obličej měl posetý rudými fleky a na okraji nosní dírky mu zasychala krev. Znenadání se k němu přichomýtl tři mnohem větší kluci a úmyslně do něho strčili.

Chlapec ztratil rovnováhu a zavrával. Měl co dělat, aby udržel tác s obědem. Přikrčil se a jejich zlomyslné počínání nijak nekomentoval. Prostě chechtající se trojici obloukem obešel a pokračoval v chůzi, jako by se nechumelilo. Oni se dál pobaveně poštuchovali a mumlali za jeho zády cosi posměšného.

„A to je Daniel Jeřábek,“ zašeptal Matěj Karlovi. „Přezdíváme mu Mrňous.“

„A ti tři debilové?“

„To jsou Martin Noháč, Hugo Mrňák a Ivor Sítař ze druháku. Pořád Mrňouse šikanují a řežou ho, kudy chodí.“

Daniel ztěžka dosedl na volnou židli a zabořil pohled do talíře. Očividně se nehodlal s nikým vybavovat.

Petr se k němu naklonil a zeptal se, jestli má ty tři kretény zmydlit dokulata nebo jim aspoň dát do držky.

Daniel však zavrtěl hlavou.

Karel ukrojil steak, s nechutí si jej vložil do úst a pokoušel se polknout. To byl přesně ten okamžik, kdy mu žaludek skočil do krku. Poté následovalo salto mortale.

„Omluv mě,“ stačil sdělit Matějovi a spěchal na toaletu, aby ze sebe dostal všechno to jídlo s odpornou pachutí. V umyvadle si pak chladnou vodou opláchl tvář a zadíval se do zrcadla. Zjistil, že Petr měl pravdu s tím „sněhobílým ksichtem“. Jeho pleť byla neskutečně bledá.

Po chvíli se Karel vydal zpět do jídelny. Na chodbě mu náhle někdo zezadu položil ruku na rameno. Otočil se a zíral na rusovlasou dívku, která se zešíroka usmívala.

„Dělala jsem si o tebe starosti,“ řekla Matylda.

Karel se ošíval. „Ztratil jsem se v lese,“ plácl a teprve pak si uvědomil, jak hloupě to zní.

„Co to máš na krku?“

„Nevím. Nepamatuju se.“

„Hm. Ta náplast je úplně nasáklá krví,“ zhrozila se Matylda.

„To nic není, jenom jsem se škrábl o větev,“ zalhal Karel s předstíraným klidem. „Díky za tu stříbrnou propisku.“

„Líbí se ti?“

„Moc,“ usmál se Karel. Nadechl se a chtěl se Matyldy zeptat, co se dělo o sobotní noci. „Nevíš náhodou...“ začal, když vtom se za nimi objevila skupinka Rusů.

Matylda se odtáhla. „Ehm... nezlob se, ale já už musím běžet. Uvidíme se na jízdárně. A raději si skoč na ošetřovnu.“

Karel hleděl za rusovláskou, jak kráčí k širokému schodišti a mizí v patře. Prokličkoval mezi studenty trousícími se z oběda a vrátil se do jídelny, která byla již téměř prázdná.

Pouze Matěj čekal u stolu. „Jsi v pohodě?“

„Zvládnou to,“ odtušil Karel a odnesl táč s nedojedeným jídlem k dopravnímu pásu na špinavé nádoby.

„Zbývá nám dvacet minut. Nevypadneme se ven trochu provětrat?“

„Hm. Proč vlastně ne.“

Venku bylo teplo. Babí léto nabíralo na síle, záhony růží a sametový trávník zalévalo ostré polední světlo. Karel mhouřil oči, protože ho sluneční paprsky pálily na sítnici. Nejraději by si nasadil tmavé brýle, kdyby měl nějaké s sebou. Ani bolest hlavy nepolevovala. Tupé pulzování ve spáncích bylo nesnesitelné. Musel se držet, aby hlasitě neskučel.

Přešel do stínu vzrostlého dubu, který mu najednou připadal nezvykle příjemný. Shodil batoh z ramene, sedl si do trávy a unaveně se opřel o kmen stromu. „Ty, Matěji? Jak dlouho se známe?“

Matěj se posadil vedle Karla. „Ehm... od první třídy jsme spolu chodili na znojenskou základku. Seděli jsme v jedné lavici.“

„Hm. Tak to mám štěstí, co?“

„To si piš.“ Matěj se zazubil.

Karel se zahleděl na pás lesů táhnoucích se v dáli. Jeho pohled padl na ostnatý drát připevněný na zdi, která obklopovala pozemek školy. „Proč je tu vůbec ostraha? Copak jsme... zavření?“

Matěj se nejprve hýkavě zasmál a poté zvážněl. „No, tohle je dost drahá soukromá internátní škola s psychologickým servisem.

Máme ale tvrdá pravidla jako v nápravném zařízení pro mládež. Neříkají tomu sice polepšovna, ale všem je jasné, že sem zazobaní rodiče odkládají nezbedný potomky, když si s nimi neví rady.“

„Takže jsme v pasťáku?“ Karel měl co dělat, aby skryl nemilé překvapení, které v něm hrklo.

„Neříkej to moc nahlas. Bohatí lidi to neradi slyší.“ Matěj se otočil a ukázal rukou směrem ke vchodu, kde se pyšnila zlatá vývěska: *Nadace Herberta von Eisensteina – Mezinárodní vzdělávací a internátní zařízení pro mimořádně nadané žáky.*

„Tohle není škola, ale nedobytná pevnost. A my jsme tu zavření jako v kriminále.“ Karel přemítal o tom, co asi musel provést nezletilý kluk nebo holka, aby je sem rodiče poslali? Co asi provedl Matěj? Nevypadal zrovna jako chlouba rodiny.

„Tohle zařízení je pro mladistvé,“ řekl Matěj, „co mají problémy s pravidly a autoritou. Navíc opravdový pasťák s ostrahou je jinačí kafe. Můžeš mi věřit, strávil jsem tam pár měsíců.“

„Tebe strčili... do pasťáku?“

Matěj se zhluboka nadechl. „No, já jsem vyhodil s kamarády do vzduchu jeden úplně mrňavý bankomat. Jen tak z legrace,“ ušklíbl se. „Už jsou to tři roky, ale byl z toho pěkný průšvih. Máma se na mě nezlobila, jenže s otcem jsem měl kvůli tomu peklo. Víš, on je ze staré školy a zastává názor, že trpím podivnými sklony. Chce, abych se víc pochlapil.“

Karel chápavě přisvědčil, ale neměl ponětí, jak to Matěj myslel. Byl sice zvědavý, nechtěl však působit vlezle. Čekal, že mu kamarád poví o svých *podivných sklonech*, ale on to neudělal.

„Docela mi vyhovuje, že jsem daleko od domova a hlavně od otce,“ řekl Matěj a smutně zíral před sebe na šterkovou stezku táhnoucí se mezi stromy. „Jenom mě štve, že tady nesmíme mít vlastní počítač.“

„Nevíš náhodou, jestli jsem měl mobil?“

„Ptáš se mě, jestli je nebe modrý?“ zahihňal se Matěj. „Každý člověk pod sluncem má mobil. I ty jsi vedl život online.“

„Nemůžu si vzpomenout, kam jsem ho dal.“

„Být tebou, prošmejdil bych pokoj. Možná sis ho jen někam zložil, kámo.“

Karel neměl tušení, kde by měl vůbec začít hledat.

„A co tvoje paměť?“

„Ještě stávkuje, navíc se cítím divně,“ odvětil Karel. Dalo se vůbec jeho příšerné rozpoložení, ona hryzavá bolest ve vnitřnostech, třesnutí hlavy, tepání v čelisti a nebývalá precitlivělost na světlo vystihnout obyčejným slůvkem *divně*? Připadal si vyšťavený jako citron.

„Hele, co vlastně víš o mojí amnézii?“

„Moc ne. Snad jen to, že se ti během několika týdnů vždycky postupně vrací vzpomínky... Jo a taky si natáčíš videodeník, ale –“ Matěj se zatvářil rozpačitě.

„– ale co?“

„No, nikdy jsi nevypadal, že by tě návrat paměti zrovna těšil.“

Karel nervózně vydechl. Hlavou mu svištěly myšlenky. Co když si vzpomene a objeví v nitru nějakou skrytou hrůzu? Co když třeba někomu ublížil?

„Zvládneš to, uvidíš. Všecko si zas vybavíš.“

„Víš, Matěji, rád bych se dopátral, co se mi o sobotní noci přihodilo. Říkal jsi, že jsem někam zmizel s Matyldou, jenže já mám okno. Nevšiml sis náhodou něčeho divného?“

Matěj kroutil hlavou.

„Čehokoli nezvyklého?“ naléhal Karel.

„Hm. Já nevím. Nejspíš to nic neznamená, ale ten večer se tam objevil mladší kluk, který s námi nechodí na školu.“

„A nepřišel ti nějak... podezřelý?“

„Ne. Vlastně jo, když se teď ptáš. Ty jeho oči... byly takové vážné... skoro dospělé.“

„Jak vypadal?“

„Už ani nevím. Bylo mu nanejvýš třináct. Nezdržel se dlouho, brzy odešel.“

„Hm.“ Karel pátral v paměti po třináctiletém klukovi, ale zaboha si na žádného nemohl vzpomenout. „Poslyš, Matěji. Neříkej nikomu o mojí amnézii. Chci, aby to zůstalo mezi námi.“

„Petr s Danielem o tom ví a možná i Matylda, ale neboj se, všichni drží jazyk za zuby.“

Čtvrthodina na čerstvém vzduchu uběhla příliš rychle. Oba se zvedli a zamířili do učebny informatiky. Dnes je čekal poslední předmět.

Matěj naznačil Karlovi, že jejich postarší učitel Tony Wood studoval programování na univerzitě v době, kdy byly počítače v plenkách. Pokulhával za hyper rychlým vývojem a měl co dělat, aby neztratil krok se studenty.

Tony Wood zadal třídě tvorbu vývojových diagramů k algoritmům. Z Matěje se vyklubal učiněný génius, všechny úlohy vyřešil mezi prvními. Půlka třídy skončila příliš brzy a po zbytek hodiny se nudila.

Zato Karel se nedokázal soustředit vůbec. Rušili ho dva chlapci, kteří seděli za ním. Neustále si cosi špitali. Karel si je pamatoval z oběda, kde mu je Matěj představil jako Michala a Thomase.

Karel nastražil uši a zaslechl střípek jejich rozhovoru: „... zejtra začíná na Steamu výprodej. Už se nemůžu dočkat.“

„*Praise lord Gaben! Sales are coming.*“

Oba chlapci se rozhihňali. „Jo. Chvála pánu Gabenovi!“

Když Karlovi spadl papír se zadáním, shýbl se, aby jej zvedl. Přitom si všiml, že Michal s Thomasem mají pod deskou lavice schované notebooky.

„Co jsou ti dva zač?“ zeptal se Matěje šeptem.

„Zdejší ajťácký hvězdy. Patří k hackerský špičce.“ Matěj mu vyprávěl, že se Michal před dvěma lety naboural do pražského hostingového centra.

„Nekecej. A proč to udělal?“

„Prostě jen tak z legrace.“ Sotva to Matěj dořekl, ozvalo se táhlé vytí sirény.

„Požární poplach,“ zavrčel učitel Wood nevrle. „Máme třicet vteřin, než do místnosti začne proudit hasicí plyn. Všichni padejte ven!“

Opustili učebnu a seběhli po mramorovém schodišti do přízemí. Do parku před školou proudily debatující davy studentů. Vesele se pošuchovali a povykovali. Požár nikoho z nich neděsil a ani nevyváděl z míry.

„Světě div se, poplach se záhadně opakuje ve stejnou dobu – v pondělí ve čtrnáct hodin,“ pronesl Matěj s významně povytaženým obočím.

„To mají na svědomí ti dva, vid’?“ Karel nepatrným gestem ruky ukázal na Michala a Thomase, kteří se opět čemusi náramně hihňali.

„Když oni se v hodinách Tonyho Wooda děsně nudí. Ale nech si to pro sebe, aspoň nám vždycky odpadne zbytek vyučování.“

„Jak to vůbec provedli?“

„Asi se nabourali do monitorovacího systému ostrahy. Je to pro ně hračka.“ Matěj vydal chrochtavý zvuk, který měl zřejmě představovat nonšalantní uchechtnutí. „Ti kluci dokážou na dálku ovládat veškerou elektroniku na škole.“

„Zrajou pro kriminál,“ neodpustil si Karel.

„Naopak. Jsou to machři.“ Matěj se rozhlížel po známých tvářích. Pak zmerčil Daniela a Petra a koketně se zazubil. Vytáhlý sportovec ho na oplátku přátelsky poplácal po rameni, jako by se jednalo o zažitý rituál.

Usadili se na jedné z laviček a zírali na chaos před školou, odkud se právě vyrojili členové ochranky. Karel je poznal podle černého oblečení a podle zbraně v pouzdru u opasku. Z dále se ozývalo houkání hasičského automobilu, co se k nim řítí po úzké asfaltce. K završení dokonalé podívané chyběl už jen sáček s popcornem.

Celou hodinu hasiči a strážci prohledávali budovy, statek, stáje i kapli svaté Barbory s přilehlým hřbitovem, ale nikde kouř neobjevili. Došli k závěru, že se opět jedná o planý poplach.

U příjezdové cesty se nyní dohadovali čtyři dospělí. Hlavní slovo měl muž v elegantním obleku. Důstojným vystupováním dával najevo, kdo je tady pánem.

Vedle něho jako pěst na oko působila žena v nejlepších letech. Na sobě měla naprosto nemožné brčálově zelené šaty a k tomu háčkované pončo. Završením vizuální katastrofy byly její reflexní tenisky, nemluvě o chaotickém uzlu, kterým si narychlo stáhla vlasy.

„Ředitel Hofmann a zástupkyně Říčná,“ poznamenal Petr, když si všiml Karlova upřeného pohledu.

„A ten hezký vazoun?“

„Myslíš toho, co připomíná nabušeného Jensena Acklese zkříženého s mladou verzí Kráčející skály?“ vložil se do hovoru Matěj, který ze strážce nemohl odtrhnout oči.

„To je Hynek, šéf ochranky,“ odpověděl Petr a šlehl po Matějovi nevrlým pohledem. „Strážci jsou přes den zalezlí v monitorovací místnosti a hlídají školu přes kamery.“

„On vypadá tak... dokonale... mužně, bere mi to dech. Asi omdlím,“ pronesl Matěj jako ve snu.

„Jdi se vycpat, vole! Vždyť je to můj brácha,“ okřikl ho Petr.

„A není on náhodou...?“ Matěj dál zíral na Hynka s pusou dokořán.

„Zavři tu svou uslintanou držku, frajere, a nech si laskavě zajít chuť.“

Karel se zasmál a nechal Matěje a Petra, aby na sebe dál prskali a pošťuchovali se. Sledoval dění u příjezdové cesty. Ani nemusel natahovat uši, bylo zcela zřetelně slyšet, o čem dospělí diskutují. Velitel hasičů totiž hulákal jak na lesy. Nadšením zrovna nejásal, protože sem vyjeli zbytečně. Už zase. Hrozil, že školu požene k zodpovědnosti.

Ředitel Hofmann ho uklidňoval. A nejspíš přislíbil místnímu sboru dobrovolných hasičů vydatnou finanční dotaci nebo jim nabídl zakoupení přenosné požární stříkačky, jelikož velitel uprostřed věty rvát přestal a mlčky přikývl.

Hasiči odjížděli zpátky k vesnici. Tentokrát pomalu a bez houkání.

Na čele ředitele Hofmanna se rýsovaly hluboké vrásky. Zavolal si Michala a Thomase. Pobavený úsměv oběma vmžiku zmizel ze rtů. Ředitel očividně nebyl padlý na hlavu a věděl, kdo planý poplach způsobil. Oba chlapci ztuhle hleděli na špičky svých tenisek a neodvážili se nic namítat. Poté, co Hofmann skončil s kázáním, se schlíple odvěkli zpět do školy.

Rozruch kolem požáru se utišil. Ředitel vyzval zvučným hlasem studenty, aby se vrátili do učeben.

Karel se culil od ucha k uchu, když opět usedl do lavice po boku Matěje. Hrálo ho vědomí, že i přes několik nečekaných zvrátů dnešek docela dobře zvládl. Zatím toho o sobě nevěděl mnoho, tři věci však věděl jistě: Tak za prvé nebyl zrovna svatoušek, což mu připadalo jako dobrá zpráva. Za druhé mu nechyběla odvaha a nezalekl se žádné výzvy, ať byla jakákoli. A za třetí měl kamaráda Matěje a mohl se spolehnout na jeho pomoc.

Pasták nepasták. Karel se ocitl na dobrém místě. Rozhodně se tu nenudil a to se mu zamlouvalo čím dál víc.